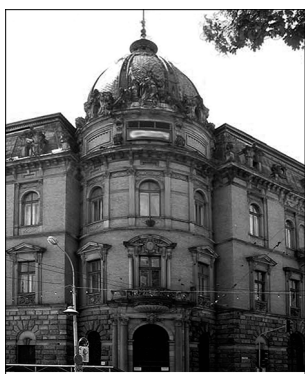

Т. А. Пацай

Народознавства Інститут НАНУ

Будівля Інституту

НАРОДОЗНАВСТВА Інститут НАНУ Веде свою історію від засн. 1951 у Львові Укр. держ. музею етнографії та худож. промислу у складі АН УРСР, в якому створ. відділи етнографії та мистецтвознавства (нині Музей етнографії та художнього промислу). Від 1982 – Львів. відділ. ІМФЕ АН УРСР (див. Мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Рильського Інститут НАНУ); від 1992 – сучасна назва. Станом на 2020 в Інституті працюють 148 осіб, серед них – 81 н. с. (9 д-рів та 62 канд. н.), 1 академік НАНУ. Нині у структурі Інституту – 7 відділів (істор. етнології, етнології сучасності, соц. антропології, фольклористики, мистецтвознавства, нар. мистецтва, на правах відділу – МЕХП). Наук. фонд. колекції та музейна експозиція входять до Держ. реєстру об'єктів Нац. надбання України, налічують бл. 100 тис. експонатів (25 фонд. груп). Напрями наук. діяльності: дослідж. актуал. проблем нар.-традиц. та профес. культури українців на території України, етніч. порубіжжя та в діаспорі; етногенез і етнічна історія насел. Укр. Карпат; гендерні студії; вивчення соц. мобільностей, мист. процесів та ін. Відомі вчені періоду 1950–60 – А. Будзан, Р. Гарасимчук, Ю. Гошко, Л. Долинський, П. Жолтовський, С. Макарчук, К. Матейко, С. Сидорович, Л. Суха, Д. Фіголь; 1970–80 – З. Болтарович, О. Голубець, Г. Горинь, Т. Гонтар, Р. Захарчук-Чугай, Р. Кирчів, М. Моздир, В. Овсійчук, Ф. Петрякова, Г. Стельмашук, М. Худаш; 1990–2000 – М. Глушко, Г. Дем'ян, А. Колодій, В. Откович, Р. Сілецький, М. Станкевич, Р. Чмелик, Р. Яців; сьогодення – Г. Врочинська, О. Іванкова-Стецюк, О. Кісь, У. Мовна, О. Никорак, С. Павлюк, С. Сегеда, В. Сокіл, Я. Тарас. Діє сектор «Бібліотека і науково-видавничий центр»; книжк. та архів. фонд складає більше 90 тис. од. зберігання. Серед ґрунт. видань – «Бойківщина» (1983), «Гуцульщина» (1987), навч. посіб. «Українське народознавство» (2004; усі – Київ), «Мала енциклопедія українського народознавства» (2007), «Лемківщина» (т. 1, 1999; т. 2,

2002), «Етногенез та етнічна історія населення Українських Карпат» (т. 1, 1999; т. 2, 2006), «Українська фольклористична енциклопедія» (2018; усі – Львів), «Церковне мистецтво України» у 3-х т. (Х., 2018). Інститут співпрацює з наук. центрами Польщі, Білорусі, Болгарії, Канади, Литви, Німеччини. Видає ж. «Народознавчі зошити» (від 1995). Дир.: О. Дей (1951–53), А. Генсьорський (1953–54), М. Івасюта (1954–58), Ю. Гошко (1959–88), О. Росінський (1988–91), від 1992 – С. Павлюк.

Рекомендована література

1. Гошко Ю. Г. Державний музей етнографії та художнього промислу у Львові // НТЕ. 1974. № 3;
2. Бібліографія праць наукових співробітників Державного музею етнографії та художнього промислу АН УРСР (1951–1973). Л., 1974;
3. Павлюк С., Чмелик Р. Скарби Музею етнографії та художнього промислу Інституту народознавства НАН України: Альбом. Л., 2005;
4. Павлюк С. Визнання наукової ефективності // Народозн. зошити. 2019. № 4(148); Гузій Р. Бібліографічна панорама наукових і науково-популярних праць співробітників Інституту народознавства НАН України (книжкові видання 1992–2018 рр.). Л., 2019.

Бібліографічний опис:

Народознавства Інститут НАНУ / Т. А. Пацай // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2020. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-71151>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).